

Notat

Orientering om processen for anbringelser af børn og unge

Socialudvalget bestilte på udvalgsmødet den 18. marts 2026 en orientering om processen for anbringelser af børn og unge på interne og eksterne tilbud med særsilt fokus på beslutningsprocessen frem mod valget af det konkrete anbringelsessted, herunder hvordan det besluttes, at et barn eller en ung anbringes på det pågældende tilbud.

Overordnede principper for anbringelser

Socialforvaltningen har generelt et fagligt fokus på at anbringe børn og unge i plejefamilier eller netværksplejefamilier, hvis det ikke er muligt for barnet eller den unge at bo hjemme. Det er baseret på en vurdering af, at familielignende rammer som udgangspunkt giver de bedste muligheder for at styrke barnets eller den unges tilknytning til skole, fritidsliv og nære relationer samt forebygge sammenbrud i anbringelsen.

Valget af anbringelsessted beror dog altid på en konkret og individuel vurdering af barnets eller den unges behov og familiens situation, og det kan være forskellige typer af anbringelsessteder, fx plejefamilier, netværksplejefamilier, børne- og ungehjem, private opholdssteder eller eget værelse, lejlighed eller kollegielignende børne- og ungehjem.

Lovgrundlag og faglige forudsætninger for anbringelser

En anbringelse forudsætter som udgangspunkt, at der er udarbejdet en børnefaglig undersøgelse, som viser et behov for en anbringelse. Hvis særlige forhold taler for det, kan der dog træffes en afgørelse om en akut eller foreløbig anbringelse sideløbende med den børnefaglige undersøgelse.

Det følger af barnets lov, at støttende og forebyggende indsatser så vidt muligt skal være forsøgt eller vurderet utilstrækkelige, før der træffes en afgørelse om anbringelse, fx kompenserende støtte, familiebehandling eller praktisk hjælp.

Et barn eller en ung kan anbringes med eller uden samtykke fra forældremyndighedsindehaver og den unge over 15 år. Anbringelse med samtykke kan ske, når det er af væsentlig betydning af hensyn til barnets eller den unges særlige behov for støtte. Hvis der ikke foreligger samtykke, kan børne- og ungeudvalget i kommunen træffe afgørelse om en anbringelse, når der er en åbenbar risiko for, at barnets sundhed

03-06-2026

Sagsnummer i F2
2026 - 11874

Dokumentnummer i F2
11031644

Sagsnummer i eDoc
2026-0180077

eller udvikling lider alvorlig skade, og problemerne ikke kan løses i hjemmet.

Proces for anbringelser af børn og unge

Når Socialforvaltningen vurderer, at en anbringelse kan være relevant i en konkret sag, behandles den i AnbringelsesVIS (A-VIS) i Din Sociale Indgang Børn. A-VIS er et tværfagligt forum, hvor rådgivere, ledelse og juridiske medarbejdere kvalificerer grundlaget for en eventuel anbringelse.

Afgørelse om iværksættelse af anbringelse

Formålet med A-VIS er at sikre, at vurderingen af behovet for anbringelse ikke hviler på én medarbejders vurdering alene, men belyses fra flere faglige og juridiske perspektiver. På møderne drøftes blandt andet barnets eller den unges situation og støttebehov, familiens ressourcer, mulighederne for mindre indgribende indsatser samt de juridiske forudsætninger for en anbringelse.

Sammensætningen af A-VIS varierer mellem byens områder, men der deltager som minimum en rådgiver, en leder og en jurist. Sammensætningen sikrer, at sagen bliver belyst både fagligt og juridisk, inden der træffes en beslutning. Forud for mødet afdækker netværkskonsulenter i Din Sociale Indgang som oftest barnets netværk for at undersøge mulighederne for støtte eller anbringelse i barnets eget netværk.

Hvis det efter en drøftelse i A-VIS er vurderingen, at barnet eller den unge skal anbringes, træffes der en beslutning om en iværksættelse af en anbringelse. Hvis anbringelsen sker uden samtykke, bliver der udarbejdet en indstilling til børne- og ungeudvalget. Her deltager rådgiveren, teamlederen og en jurist, og juristen kvalitetssikrer indstillingen.

Afgørelse om valg af anbringelsessted

Når der er truffet en afgørelse om, at barnet eller den unge skal anbringes, overgår sagen til den centrale visitation i Center for Børn og Unge. Visitationen tager ikke stilling til, om barnet eller den unge skal anbringes, men har til opgave at foretage en specialiseret faglig vurdering af, hvilket tilbud der bedst kan imødekomme barnets eller den unges støttebehov inden for rammerne af den trufne afgørelse.

Den centrale visitation fungerer som et fagligt bindeled mellem myndighed og udførerområdet. Med afsæt i sagens oplysninger og dialog med barnets eller den unges rådgiver foretager visitationsteamet en systematisk analyse af støttebehovet ved hjælp af en fælles arbejds- og analysemodel (AoA). Analysen bidrager til en ensartet og fagligt funderet vurdering af barnets eller den unges udfordringer, ressourcer og behov for støtte og holdes op imod målgrupper, faglige metoder, kapacitet og udviklingsmuligheder på forvaltningens egne tilbud.

Visitationen har et indgående kendskab til de interne børne- og ungehjem og støtteophold og indgår i dialog med relevante tilbud om mu-

lighederne for at imødekomme barnets eller den unges behov. Når det er nødvendigt, kan der i nogle tilfælde, i dialog med tilbuddene, identificeres fleksible eller tilpassede løsninger inden for den eksisterende tilbudsvifte.

På baggrund af den samlede vurdering udarbejder visitationen en faglig anbefaling af det tilbud, der vurderes bedst at kunne understøtte barnets eller den unges udvikling og støttebehov. Anbefalingen udgør det faglige grundlag for Din Sociale Indgangs valg af anbringelsessted.

Hvis der ikke kan findes et relevant eller ledigt tilbud internt, eller hvis barnets eller den unges behov ligger uden for målgrupperne på egne tilbud, fortsætter Din Sociale Indgang med at identificere et egnet eksternt tilbud. Den centrale visitation bidrager med viden om relevante eksterne tilbud og faglig sparring til den videre vurdering. Visitationens opgave og ressourcer er dog primært rettet mod forvaltningens egne tilbud, og den videre afdækning og kvalificering af eksterne anbringelsessteder varetages af Din Sociale Indgang, som derefter træffer afgørelse om det eksterne tilbud.

Brug af eksterne/private leverandører til anbringelser

Socialforvaltningen har flere arbejdsgange og vejledninger til medarbejderne i sager, hvor der overvejes eksterne/private leverandører til anbringelser.

Forvaltningens overordnede arbejdsgang for anbringelser af børn og unge fastslår, at anbringelser som udgangspunkt skal ske på egne tilbud, men at der kan være situationer, hvor et eksternt/privat tilbud er bedst egnet. Det kan fx hvis barnets eller den unges behov ikke kan imødekommes i egne tilbud, hvis der ikke er ledig kapacitet, eller hvis anbringelsen af sikkerhedshensyn skal ske langt fra barnets eller den unges netværk. I sådanne tilfælde skal tilbuddet være godkendt af Socialtilsynet.

Godkendelse af eksterne køb til anbringelser

En central del af arbejdsgangen er, at køb af eksterne/private tilbud, herunder også akutte situationer skal godkendes af centerchefen for myndighed på børne- og ungeområdet. Denne del af arbejdsgangen blev revideret i 2025, efter forvaltningen som følge af flere pressehenvendelser blev bekendt med konkrete sager, hvor ikke-godkendte tilbud var blevet anvendt i strid med gældende lovgivning.

Med revisionen er det præciseret, at centerchefen ved godkendelsen skal kontrollere, om den eksterne/private leverandør er godkendt af Socialtilsynet. Det skal sikre, at sagsbehandlere og ledere forud for godkendelsen undersøger leverandørens godkendelse på Tilbudsportalen.

Brug af ikke-godkendte tilbud og anbringelser på eget værelse

Der findes i tillæg hertil to øvrige vejledninger til medarbejderne om brugen af eksterne leverandører ved anbringelser. Den ene omhandler

midlertidige anbringelser i ikke-godkendte tilbud efter barnets lov § 12, stk. 3 og beskriver regler, krav samt procedurer for orientering og godkendelse hos Socialtilsynet. Vejledningen præciserer desuden, hvilke tilbud der kræver godkendelse fra Socialtilsynet, og hvilke forvaltningen selv kan godkende.

Den anden vejledning vedrører anbringelser på eget værelse, kollegier eller kollegielignende børne- og ungehjem efter barnets lov § 43, stk. 1, nr. 5. Heri beskrives de retlige rammer, målgruppen, betingelserne for anbringelsesformen, kompetencefordelingen mellem kommunen og Socialtilsynet samt kommunens ansvar for at vurdere og godkende værelset til den enkelte unge.